Ч. 16. Пятниця 4 лютого (22 січня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників на-саж Ґавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Угорска криза. — З Балкану. — По виборах в Анґлії.

Положенє на Угорщині представляє Fremdenblatt в слідуючий спосіб:

Відношенє ґр. Кіна до Корони не могло наситити становища угорского сойму, коли би було можливе утворити правительственну більшість з партиї Юшта, Кошута і народної, бо без сумніву хто инший станув би на чолі правительства. Ґр. Кін з іменованєм на президента кабінету мав би також задачу утвореня иншої більшости, але з гори було предвиджене, що для осягненя тої цілі покаже ся конечним розвязанє палати. Однако реченця тяжко було би в тій хвили означити, бо треба насамперед поробити приготовленя до нових виборів і заступити мужів довіря попередного правительства, о скілько они займають важні адміністрацийні становища, людьми своїми. Також з инших взглядів було правительство змушене зволікати з розвязанєм палати, а що не могло ждати, аж сойм відкине буджетову провізорию, то послідувало відрочене палати.

Цілию того кроку було недопустити до дискусиї, в котрій правительство супротив уділеної єму заяви недовіря не могло би брати участи.

Ґр. Кін відрочив отже сойм, аби мати час до дальших кроків. В Будапешті кажуть, що тим він добив ся. Ґр. Андраші, котрий мало що вже не жертвував єму своїх услуг, тепер усунув ся, лібералі захитали ся, навіть палата панів запротестувала проти відроченя сойму неконституцийного кроку.

Дивна річ, як на Угорщині вяжуть конституцию з крайним радикалізмом. Чи би умірені сторонництва справді не добачували, що стають ся забавкою тих живел, котрі під покришкою береженя конституциї готові їх розбити кождої хвилї.

Кабінет ґр. Кіна названо противконституцийним. Оклик той кинула партия Юшта. Як та партия поводилась би супротив правительства, котре було би справді неконституцийне? Але то сторонництво вибрало дивну тактику. Коли виринула можливість обнятя правительства більшости, до котрої не належала би партия Юшта, заявило то сторонництво, що зробить обструкцию кождому правительству. Хоч би оно приносило войскові чи які инші уступки, коли не буде певности, що з днем 1 січня 1911 прийде до розділу банку. Партия Юшта розріжняє лише два правительства: правительство, котрим она буде руководити і позволить єму правити, або правительство, котрому она яко противничка не дасть правити. Не було би отже цїли переводити ще дальше поділ правительству нелюбих партий Юшта на конституцийні і неконституцийні.

Тепер в часі, що ділить сойм від розвязаня, будуть мали угорскі сторонництва нагоду застановити ся, чи має на дальше полишити ся нелад і заколот, піддержувані так пильно партиєю Юшта, позаяк здаєть ся їй, що тим способом буде мати ліпші виборчі вигляди; чи сторонництва ладу і спокою, схотять і зуміють утворити більшість, котра не випирала би правительство з дороги конституцийної.

Як то рішенє випаде, не може бути рівнодушним також для Австрії, бо стан ex lex на Угорщині має безнеречно вплив також на відносини сеї половини монархії.

В Туреччині панує велике занепокоєнє, тим більше, що попри заколот в Греції також становище Болгариї і Сербії дає причину до побоюваня.

„Бельґрадскі Новини" обговорюючи положенє на балканьскім півострові, доказують, що в тих відносинах криють ся початки великої небезпечности, котра в наслідок заостреня противностий межи Туреччиною з одної, а Сербією і Болгарією з другої сторони безнастанно ду-

---

4

ПІРАТ.

З анґлійского — капітана Маррията.

(Дальше).

Джонатан як на свій стан мав не мале образованє і в часі своєї служби у похоронного підприємця затямив собі значінє і анґлійский переклад всіх тих латиньских написей, які вичитував на стяжках від вінців завішуваних на караванах, а тепер при відповідних нагодах умів їх зручно уживати.

Вертаємо знов до нашого оповіданя. Джонатан все ще стояв коло дверий, замкнув їх і держав руку на клямці.

— Джонатан — відозвав ся вкінци по довгім мовчаню пан Відерінґтон — хочу поглянути на послідний лист з Нового Йорку, найдеш єго на моїм бюрку.

Джонатан вийшов мовчки з компати і по хвили вернув з листом.

— Вже від давна жду на той корабель — сказав пан Відерінґтон отвираючи лист.

— Так пане, вже від давна, час утікає, tempus fugit, — відповів пивничний низьким голосом, примкнувши трохи очи.

— В Бозї надія, що єго не стрітило ніяке нещастє — говорив пан Відерінґтон дальше — а може моя бідна своячка і єї близнята лежать вже на дні моря.

— Так, пане — відповів пивничний — море богато людий хоронить і відбирає заробок неодному чесному похоронному послугачеви.

— Але в такім случаю я не мав би ніяких наслїдників, мусів бим ще женити ся і з всіми моїми вигодами треба би було попращати ся.

— Супруже дає дуже мало вигоди — відозвав ся глухо Джонатан — але моя жінка вже не жиє; в небі спокій, in caelo quies.

— Все таки маймо надію; тілько тота непевність дуже прикра — додав пан Відерінґтон, переглянувши вже може двайцятий раз зміст листу.

— Можеш іти, Джонатане, я зараз буду дзвонити о каву.

Пан Відерінґтон остав знов сам і глядів на стелю.

В розмові згадав пан Відерінґтон про своячку; то була женщина, що в великій степени придбала собі єго ласку, подібно як єго свояки використали обставину, що він сам не хоче нічого знати про інтереси і старали ся тепер приподобати богатому чоловікови. І тота своячка забула в деякій мірі на своє шляхоцке походженє і не зважаючи на то, що єї родичі говорили їй, залюбила ся в однім молодим поручнику піхоти і віддала ся за него. Хоч проти єго походженя не можна було нічого сказати, то однако на точці маєтку дало би ся богато закинути, бо єго средства обмежали ся виключно на платню низшого офіцера. Бідні мужчини мають на нещастє все більше щастя в любві як богаті, бо мають менше роботи, не можуть бути надто зарозумілі на свою особу і тому суть менше самолюбні і думають більше о своїй любві як о собі самім.

Тому і молоді дівчата, які залюблюють ся, ніколи не питають, чи їх улюблений має на тілько, аби они в будучности мали все щось вложити до горшка, а то без сумніву длятого, що в часі першої любови тратять апетит, а відтак уявляють собі, що любов вся заступить у них недостачу поживи. Але спитаймо замужні женщини, чи не правду кажемо, що у всіх, котрі в дни свого весїля на заставленій для цілої дружини обід гляділи майже з погордою, не вертає вскорі утрачений апетит з подвійною силою. Так само діяло ся з Цецилією Відерінґтон а радше Цецилією Темпльмор, від коли она в дни свого весїля змінила своє назвиско. Так само було і з єї мужем, котрий все навіть і в часі, як залицяв ся до неї, мав добрий апетит. Наслідок був такий, що по кількох тиждям рахунок у полкового господаря (они мешкали в касарни) дійшов до дуже поважної суми. Цецилія обернула ся до своєї родини, але одержала приятельску відповідь, що для неї може она і з голоду умерти. Позаяк та рада як їй так і мужеви не конче подобала ся, то она написала до свояка Антона Відерінґтона, а той відповів, аби она разом з мужем відвідала єго і коли їй сподобає ся, аби на стало замешкала у Фінсберінґскер. Не могли собі нічого иншого бажати, але була одна трудність, а іменно полк Темпльмора перенесено в послідних днях до одного міста в Йоркшір, отже надто далеко від Фінсберінґсквер, аби кождого рана являти ся в касарни

же скоро росте. Вкінци та часопись остерігає Сербію, аби з огляду на несподіванки, які можуть виринути з весною, приготовила ся на всякі можливости.

І в сербскій скупштині відзивають ся вже голоси военної тревоги.

На послїднім пр. засїданю б. президент міністрів Новакович поставив до президента кабінету Пасича і до міністра справ заграничних Миловановича інтерпеляцию, в котрій вказуючи на насильства Альбанців над сербским населенем в Старій Сербії, спитав, чи сербске правительство поробило відповідні представленя в Константинополи і у инших держав.

Що до Болгариї, то знаменною для неї є обставина, що рекрутів, котрі мали станути до служби в марті с. р., покликано вже на місяць лютий. Вправдї з урядової сторони в Софії заявляють, що зарядженє не має політичного значіня, однако тяжко припустити, аби іменно та пора була так відповідна для войскових вправ. І певно не помиляють ся ті, котрі добачують звязь між зарядженем болгарского правительства і покликанєм турецкої резерви під оружє.

Надії анґлїйских консерватистів, які они покладали по перших великих успіхах на остаточний вислїд виборчої борби, не сповнили ся. Лїбералам удало ся постепенно зрівнати ся з консерватистами, так що обі сторони тепер рівно сильні, а лїберали мимо свого сильного виборчого пораженя мають без сумніву враз зі своїми союзниками з посеред робітничого сторонництва і Ірляндців більшість. З огляду на такі обставини бачать консерватисти, що реформа тарифи неможлива та що буджет має більшість.

Яко спірне питанє, що не зістало ще порішене, годить ся уважати реформу висшої палати. Тут пробиває ся ідея, що умірковані живла серед консерватистів і лїбералів возьмуть спільно в руки реформи висшої палати. Очивидно випаде она значно менше радикально, як реформа, котрої собі бажає Льойд-Джордж. Буде ходило головно о те, щоби лучше розмежити обсяг ділання обох палат. Отже конець теперішної епохальної борби годить ся вже тепер вважати користним для лїбералів. До тепер вибрано 271 унионістів, 273 лїбералів, 41 з робітничого сторонництва а 83 Ірляндців.

Новинки.

Львів, дня 3 лютого 1910.

— **В справі еміґрациї до Сполучених Держав** північної Америки видало ц. к. Намістництво слїдуючий окружник до всіх ц. к. Староств:

Дійшло до відомости ц. к. Намістництва, що в одній з найбільших фабрик для ткацких виробів в Сполучених Державах північної Америки а іменно в „Ludlow Manufacturing Compagny“ в Ludlow Mass заходить вже від довшого часу поважні непорозуміня межи фабрикою а робітниками, в більшій части Поляками.

В цїли зломаня того порозуміня має управа фабрики уживати супротив робітників як найдальше ідучих средств стараючи ся при тім позискати свіжих і недосьвідних робітників з Европи. Фабриці тій мало ся удати позискати більше число робітників з Галичини на основі фальшивих обіцянок. Робітники ті одержать однак дуже лихо платну роботу, а крім того можуть бути виставлені на небезпечність видаленя з Америки, бо тамошне правительство союзне може їх уважати за „контрактових робітників“ і яко таких, хоч би були згоджені до тої роботи і навіть не мали письменних контрактів, не допустити, щоби висїли на беріг та готові завернути їх назад до Европи. Ц. к. Намістництво повідомляючи о тім ц. к. старостів, поручає їм, щоби безпроволочно повідомили о тім населене повіта і остерігали перед небезпечностию недопущеня їх висїсти на беріг в Америці.

— **Відпустки в часї жнив.** Щоби дати войскам змогу взяти участь в пільних роботах, війскова адмінїстрация установить також в сїм роцї довший час вільний від вправ. Сегорічні відпустки в часї жнив будуть тревати три тиждні. Крім того будуть і на се уважати, щоби хлїборобів покликувано до війскових вправ лише в таку пору, коли они до пільних робіт найменше потрібні.

— **Канадийскі Русини,** як доносить „Канадийский Фармер“, крім гарних проявів духового і національного житя можуть повеличати ся ще і поступом на поли економічнім. І так у місті Вінніпеґу кромі богато крамниць роскинених по всїх уєудах від кількох тиждів пишає ся на улици Метнус мурована камениця з написею: „Руска торговельна Спілка“. Властителями єї є 3 Русинів: Ю. Ситник, А. Сліпченко і Паньків.

— **З Войнилова** доносять: Рік тому назад оснувало ся у Войнилові господарско-торговельно-кредитове стоваришенє „Поміч“. Оно отворило майже рівночасно три відділи: кредитовий, торговельний і молочарский. Без найменшої помочи зі сторони войниліврскої інтеліґенциї самі міщани так зручно повели товариство, що оно починає круг свого ділання переносити до сусїдних сіл, закладаючи там свої філії, головно молочарскі, як в Долботові, Томашівцях, в Камінним а незадовго мають повстати філії в Дубовици і Середнім. Річне замкненє рахунків того товариства виказує з днем 31 грудня 1909 р. 120.400 К обороту, а около 900 К чистого зиску — за один рік діяльности. Щоби економічну роботу повести на ширшу скалю, внесено перед тиждием подане о заснованє у Войнилові філії краевого тов. „Сільский Господар“. Дай Боже, щоби робота і в сїм товаристві була так успішна, як в „Помочи“. — Войниліввска „Просьвіта“ має до 3000 К майна і свій дім, де містить ся централя молочарнї.

— **Нещаслива пригода на зелїзници.** Близь стациї зелїзничої в Радимнї стала ся дна 1 с. м. страшна пригода. Два ученики 7 кл. ярославскої гімназиї, Йосиф Сяра і Іван Портас погибли в страшний спосіб, ставши ся жертвою власної необачности. Сяра, бідний ученик, одержавши сьвідоцтво, приїхав на малі вакациї до своєї матери в ріднім селї Острові. Тут відвідав его товариш Портас родом з Вязівниці. Коли відтак Портас хотів зелїзницею вертати домів, Сяра постановив відвести его. Оба хлопцї були так необачні, що коли прийшли близько стациї в Радимнї, замість піти просто дорогою на дворець, пустилися шляхом вздовж шин. Видко, що оба нещасливі мусїли так забалакати ся, що навіть не чули, що за ними над'їзджає поїзд. Коли спостерегли ся, було вже за пізно. Портаса, котрий ішов мабуть серединою шляху, розірвало на кусні так, що поодинокі части тїла треба аж було визбирувати і він очевидно згинув в одній хвили, а Сяра хоч не дуже був покалїчений, мав одну ногу зовсім викручену і був мабуть в середині так ушкоджений, що по тій катастрофі жив всего лиш чверть години. Тїла нещасливих хлопцїв зложено в трупарни в Радимнї і повідомлено їх родини.

— **Краєвий курс фаховий для шевців** відбуде ся у Львові в часї від 5. цьвітня до 24. мая с. р. На тім курсї буде уділяти ся наука слїдуючих предметів: а) будова ноги, бранє мірп, відливи ґіпсові, фахові рисунки, прикроюванє і ручний виріб верхів та сподів обуви; виріб обуви при помочи найважнїйших ручних і ніжних машин; б) о шевских материялах; в) фахове книговодство і стилїстика; г) фахова ґіґієна; д) найважнїйші постанови закопа промислового і законів робітничих. Наука єсть безплатна. На курс буде принятих лиш 14 кандидатів зі всхідної части краю. Наука буде уділяти ся через 8 недїль в будні дні від 8.

о годині 9. Обміняно ся кількома листами в справі тої тяжкої точки, а вкінци уряджено, аби Темпльмор своє місце поручника продав і перенїс ся з своєю хорошою жінкою на постійний побут до пана Відерінґтона. Він радо на то пристав і прийшов до пересьвідченя, що о много вигіднїйше і приятнїйше засїдати о год. 9 рано до знаменитого спідаия, як маширувати на войскові вправи. Але пан Темпльмор мав вроджену гордість і твердий характер, котрі не позваляли єму жити дармоїдом. По двомісячнім побутї в найвибагливійшім мешканю, де мав спокій з рахунками войскового господаря, заявив отверто пану Відерінґтонови свою гадку і попросив его, аби єму допоміг найти собі якусь посаду, де міг би прилично заробити на житє. Пан Відерінґтон, що вже був привик до молодої пари, почав відраджувати і замітив, що Цецилія то его близька своячка, а він сам має твердий намір не женити ся. Але пан Темпльмор упер ся і Відерінґтон хоч дуже нерадо мусїв вкінци уступити. Одна дуже поважна торговельна фірма глядала торговельного спільника, котрий доглядав би єї товарів зложених в американьских маґазинах. Пан Відерінґтон дав потрібні гроші і кілька тиждів пізнїйше Темпльмор з жінкою від'їхали до Нового Йорку.

Темпльмор був діяльний і ощадний: его інтереси ішли добре і вже гадав він і его жінка, що за кілька лїт будуть могли з достаточним маєтком вернути до вітчини. Однако осїнь другого року по їх приїздї до Америки була дуже нездорова, вибухла жовта пропасниця і між тисячами жертв тої страшної пошести був і Темпльмор. Умер майже три тиждні по тім, як его жінка привела на сьвіт близнята.

Панї Темпльмор опинила ся тепер яко вдова і мати двох хороших хлопців сама і безпомічна. Місце Темпльмора займив инший спільник фірми і пан Відерінґтон предложив своячці знов побут в своїм домі. По трех місяцях була она готова до подорожи і виїхала з своїми дітьми, котрі були при груди чорних мамок (бо иньших не могла в часї подорожи дістати) і з муриньским служачим Коком на покладї „Черкеса“, хорошого і сильного корабля, призначеного до Ліверпуля.

III.

Буря.

Хто би в хвили, коли „Черкес“ розпинав свої вітрила, стояв в новойорскій пристани і глядів на его горду поставу, був би і не подумав, яка доля жде той корабель. Та менче були би о тім думали люди находячі ся на кораблі; бо довірє то характеристична ціха людий і они мають той щасливий дар, що кождому, котрий приходить в їх товариство, уділяють своєї власної безжурности. Поминаємо подорож а обмежимо ся на те, аби описати початок нещастя. Сильний північно-західний вітер віяв безнастанно вже третий день і загнав „Черкеса“ до біскайского заливу, коли около 12 год. в ночи сила вітру замітно ослабла. Капітан, що був на покладї, велїв покликати на гору першого корабельного офіцира.

— Освальд — відозвав ся капітан Інґрам — вітер втихає і менї здаєть ся, що це перед раном небезпечність мине; я на годинку ляжу; збудїть мене, коли би настала яка зміна.

Освальд Барет, високий, сильно збудований хороший Американець, уважно розглянув ся по цїлім овиді, заки відозвав ся. Вкінци поглянув на лїво і сказав:

— Не розумію вас, пане; по лївій сторонї не бачу нї слїду, аби погода мала змінити ся. То лиш хвилевий спокій, зараз потім будемо мати нову бурю.

— Ми мали ві вже три дни — відповів капітан Інґрам — довше морскі бурі не тревають.

— Так, відповів моряк — коли би она не могла на поново зірвати ся, скоро вже раз перестане. Очевидно я волїв би, як би було инакше; але що ми єще раз будемо мати, то так певне, як то, що в Вірджінії суть гадини.

— Нехай там — відповів капітан — ви лиш добре глядїть, Барет, але не сходїть з покладу, аби мене будити. Можете післати котрого з моряків.

(Дальше буде).

до 12 год. перед полуднем і від 2 до 6 год. по полудни. О приняте на курс можуть старати ся майстри і челядники шевскі, котрі скінчили 24 рік житя. Поданя о приняте на курс, писані власноручно, стилїзовані до краєвого Видїлу у Львові, поручені старшиною промислового стоваришеня і заосмотрені: а) послїдним сьвідоцтвом шкільним; б) картою промисловою (у майстра). взглядно сьвідоцтвом роботи або книжкою робітничою (у челядника) треба вносити до 15. марта с. р. включно до Управи краєв. курсів промислових. Львів, ул. Коперника ч. 42 а. І. поверх. Убогі кандидати можуть одержати через цїлий час науки 2 К за кождий день, в котрім потерпіли би страту на зарібку через то, що ходили би на курс. О ту запомогу треба в згаданім повисше поданю просити краєвий Видїл.

— **Процес протиз ґрафинї Тарновскої.** З Венеції доносять, що дня 4 марта с. р. розпічне ся там величезний процес против ґрафинї Тарновскої, котра свого часу в змові з росийским адвокатом Прілуковом намовила молодого мужчину Наумова, щоби той убив еї нареченого ґр. Комаровского а то в тій цїли, щоби она могла опісля відобрати по нїм велику суму асекурацийну, яку він її записав. Процес потягне ся імовірно півтретя місяця. Зі сьвідків, які мають ставати на розправі, мешкає 64 поза Італїєю а 21 у Венеції. Знатоки Кавацані. Вельо і Менїні мають висказати свою гадку що до рани, внаслїдок котрої ґр. Комаровский помер а три визначні психіятри між ними і звістний професор і пос. Бяпкі, мають осудити душевний стан обжалованого Наумова. Замітне то, що ґрафиня Тарновска відкликала то завіщанє, котрим видїдичила свою донечку а котрим назначила адвоката Прілукова сповнителем своєї послїдної волї. Коли судия слїдчий спитав еі, що спонукало еї до такого кроку, відповіла она, що она не хоче здати виконанє свого завіщаня на чоловіка, котрий допустив ся спроневірень.

— **Труп в куфрі.** З Лїттіха, в Бельґії доносять: Два місяці тому назад винаймив якийсь молодий мужчина у одного з тутешних властителїв камениць малу комнатку і спровадив ся зараз до неї. Ціле его майно складало ся з одного досить великого куфра. Ще того самого дня заявив він господареви, що мусить на кілька днів виїхати і замкнувши комнату, віддав ключ від неї господареви. Господар длятого не журив ся тим, що там може бути в тім куфрі і навіть не заглядав до комнати. Аж ось кілька недїль тому назад одержав він лист, в котрім его комірник дає єму знати, що вже не буде мешкати у него і просить, щоби він вислав куфер до Антверпії під тою а тою адресою. Коли господар зайшов відтак до згаданої комнати, зачув там страшенну воню як би від гниючого трупа. Він здогадав ся зараз, що то в куфрі мусить якийсь труп бути, а коли его отворив, знайшов там дїйстно скрученого трупа якоїсь молодої женщини. Він дав зараз знати на полицию, котрій сим разом удало ся скорше як звичайно вишукати убийника. Єсть ним якийсь 30-лїтний друкар Ротенбурґ, котрий мешкав доси в містї Мо, а котрого зараз арештовано. Він зізнав, що убита то его жінка і що він еї задушив. але не хотячи. Ротенбурґ розповів відтак, що він дуже любив свою жінку, але она була дуже заздрісна і тим як і дуже частими докорами, що він за мало працює, не давала єму спокою і дуже єму докучала. Одного разу, коли жінка знов зачала з ним сварку і не хотіла втихнути, він прискочив до неї і заткав її рот рукою. Що відтак стало ся, він сам не міг того зрозуміти, бо жінка нагло стратила притомність, а він побачив, що має вже лиш трупа перед собою. То стало ся було під конець минулого року в Антверпії. Він тодї дуже перепудив ся, а побоюючись, що его возьмуть за справдешного убийника, запакував тіло жінки в куфер і вибрав ся з ним в дорогу в тім намірі, щоби его де подорозї позбути ся. Так їздив він з трупом через чвтирнайцять днів по Франциї і Бельґії, аж остаточно лишив его в згаданий спосіб в Лїттіху, а сам став на роботу в друкарни в Мо. Але совість не давала єму спокою і він не видів иншого виходу, лиш в якийсь спосіб самому признати ся до всего, тому то й написав згаданий лист, котрий причинив ся до его викритя.

Телеґрами.

Будапешт 3 лютого. Ґр. Стефан Тіса заявив в национальнім клюбі, що без взгляду на свое партийне становище стоїть по сторонї тих, котрі працюють над зведенем відносин на дорогу поважної працї. Бесїдник підніс, що не тратить надії, що удасть ся дійти до порозуміня з партиєю независимости Кошута.

Атини 3 лютого. Ходить тут чутка, що правительство постановило відкликати шефів мисий грецких в ріжних столицях Европи, з виїмкою Константинополя. Управу посольств будуть виконувати секретарі посольств.

Константинополь 3 лютого. Часописи доносять, що часть турецкої фльоти відпливе в найблизших днях на море Мармора на маневри.

Константинополь 3 лютого. Як доносять часописи, арештовано тут 2 підозріних людий, котрі крутили ся коло войскових маґазинів. Один з них єсть Росиянином а другий Нїмцем.

Солунь 3 лютого. Вчера покликано до служби вояків резерви з лїт від 1904 до 1906, разом 20 до 25.000 мужа. В Катеріна, місцевости положеній на противнім березї солуньского заливу, розпочали ся вправи, котрі потягнуть ся 4 недїлї.

Лядеро (Тексас) 3 лютого. В Ляс Есперенцас настав вибух в копальни; 56 гірників згинуло, 50 потерпіло рани.

Курс львівский.

Дня 1-го лютого 1909.	Платять K c	Жадають K c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	685·—	695·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	415·—	425·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясп	554·—	561·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	450·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	109·70	110.40
Банку гіпотечного 4 1/2 прц. . .	99·10	99·80
4 1/2 % листи заст. Банку краєв. .	100·—	100·70
4 % листи застав. Банку краєв. .	94·—	94·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	96·—	—·—
" " 4 % льос в 41 1/2 лїт.	96·—	—·—
" " 4 % льос. в 56 лїт.	93·40	94·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·40	98·10
Облїґи ком. Банку кр. 5 % II. ем.	—·—	—·—
" " " " 4 1/2 % . .	99·70	100·40
Зелїз. льокаль. " 4 % по 200 К.	93·20	93·90
Позичка краєв. з 1873 р. по 6 %	—·—	—·—
" " 4 % по 200 К .	93·80	94·50
" м. Львова 4 % по 200 К .	93·—	93·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	116.—	118·—
Курс віденьский:		
Австрийскі черв. хреста	64·60	68·60
Угорскі черв. хреста	38·—	42·—
Італїйнь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. .	70·—	76·—
Базилїка 10 К	26·65	30·65
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·56
100 марок нїмецких	17·80	118·72
Доляр эмериканьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, 5·50, 7·25, **8·55**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8·40**, 9·50.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·20*), **2·05**, 5·53, **6·40**, 9·30.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11·00.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9·00.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10·12.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8·20.
" 1/6 до 30/9 3·27, 9·35.
" 2/7 до 30/9 5·30.
в недїлї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9·35.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9·25,
в недїлї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.
Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11·45.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·50, **8·25**, 8·40, **2·45**, 3·30*), 6·12, **7**, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·00, 11·10.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6·00*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6·55, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.
До Сокаля: 6·14, 11.05, 7·10, 11·35*)
*) до Рави руск. (лиш в недїлї).
До Яворова: 8·20, 6·30.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8·39, 11·32.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·30, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
" 1/6 до 30/9 2·30, 8·34.
" 1/7 до 31/8 5·50.
в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8·34.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня 5·30.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педагогічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в складі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь край килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Міров: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Грімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Жите і слава Тараса Шевченка, (образок сценічний), бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Споминн з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвеник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова-Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Питка: На річках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Короленский: Дві могилі, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хліба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулівера до краю велканів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 527).